

Спомени на бившия милиционер

Роден съм през 1925 г. в село Коларово, Благоевградско. Произлизам от източно-православно семейство. Никога не съм бил безбожник, но съм вярвал, както светът вярва - без да познава Бога.

Още по време на събитията от 9 септември 1944 година членувах в СНМ, ДСНМ, Комсомола (ДКМС), поради което отидох на работа в Народната милиция. Това беше през май 1952 г. Работих като милиционер осем години и седем месеца, като се справях много добре с работата си. Бях много бдителен и затова ме поставиха на пост пред дома на БКП в гр. Петрич. Много често снимката ми стоеше на таблото като отличник.

Но през 1956 г. в Унгария стана преврат, а такива като мен бяха избити и снимани мъртви по площадите. Майка ми прочела това във вестниците и много се изплашила. Казваше ми: “Иване, сине, моли се на Бога. Само Той може да те опази.” Аз ѝ отговорях: “Мамо, имам автомат и пистолет. Който смее, нека да дойде при мен.” Майка ми много се страхуваше и жив ме оплакваше.

Непрекъснато ми казваше да се моля на Бога да ме пази, защото положението било много страшно. Аз знаех само една единствена молитва: “Господи, пази пилците, мравките, душманите и мен.” Но макар и съвсем проста, тя беше чута от Бог. Безкрайно Му благодаря, че се смили над такова “граничарско куче” като мен.

Господ Исус Христос ми се яви по време на пост в двора на партията в гр. Петрич и аз станах вярващ. Исус ми каза, навсякъде, където ходя, да наблягам на Евангелието от Йоан 3 глава - срещата на Исус с юдейския началник Нико-

дим. Той не само вярваше в Бога и познаваше добре Писанията - Мойсеевия закон, но усещаше, че Исус има определена мисия на земята.

Никодим отиде нощем при Него, защото се страхуваше от евреите, които Го гонеха. Въпреки че беше просветен в духовните неща, той също трябваше да се роди отново, “отгоре”. Никодим не разбра веднага Господните думи и попита: “Нима е възможно стар човек да влезе отново в утробата на майка си?”

Исус му обясни, *“Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Вятърът (еврейската дума “руах” се превежда “вятър”, “Дух”, “дъх” - бел. съст.) духа, където ще и чуваш шума му; но не знаеш откъде идва и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа.”* (Йоан 3:5, 6, 8).

Докато човек не познава Бога, в него живее друга сила. Когато той се покае за греховете си, Третото лице на Бога, Святият Дух, започва да обитава в него. Без това покаяние никой няма да види Бога.

Призован от двора на партията

На 20 юли 1960 г., докато бях на пост в двора на партията в гр. Петрич, пред мен застана един ангел. Беше облечен с изключително бели дрехи, а крилата му бяха като позлатени. Ангелът стоя известно време, а аз започнах да изпитвам огромна радост. След това той изчезна, но ми се яви мъж, който приличаше на Исус Христос, Този който бях виждал по картините.

Думите му бяха: “Аз съм Алфа и Омега”. Не разбрах какво ми каза, затова извадих от милиционерската си чанта бележник и ги записах. След малко ангелът се скри от погледа ми. Започнах да съжалявам, че работя на това място и да мисля как да напусна по-скоро работата си.

На другия ден от небето се спусна силна светлина, а в нея на три метра във въздуха отново ми се яви същият мъж. Той ми показа раните от гвоздеите на

двете си ръце, а също и на нозете си. Каза ми, че ще бъде свидетел за него пред милицията, партията и пред целия град.

Бях необикновено радостен както никога в живота си, отидох си вкъщи и разказах за случилото се на жена си. Тя ме гледаше учудено, защото преди не я пусках да ходи на православна църква - милицията не разрешаваше. След срещата с Исус добих сила за молитва. Започнах денонощно да се моля.

На третия ден бях пак на поста си. Докато се молех и пеех, насред двора на партията, от небето се спусна сияние. Исус ми се яви отново, като стоеше на три метра във въздуха, пак ми показва раните на ръцете и краката си и ми говори с много силен глас. Косата ми настръхна. Забравих, че нося пистолет и автомат, забравих че се намирам в милицията, забравих за Партията!

Каза ми силно: “Иване, милицията и Партията изнесоха безброй доклади против Мен, но Аз се явявам на теб, техния човек, за да ми бъдеш свидетел сред тях. Един ден в тази стая ще говориш за мен (това беше стаята на първия секретар на партията), а също и в милицията.”

Смаях се! Как ли ще стане тази работа - и представа си нямах. Знаех само, че трябва да им кажа, че ако не повярват в него, ще отидат в пъкъла. Шест месеца се пазех, защото Господ ми изяви, че ще бъде предаден от приятеля ми Арменов. Един ден получих вътрешна сила от Бога и отидох сам при него с думите: “Другарю началник, от шест месеца виждам Господ Исус Христос, поради което вярвам в Него. Виждам и ангели, три пъти видях рая. Знаем, че ти ще ме предадеш, но няма да ти се сърдя, защото ще ми помогнеш по-лесно да избягам от тук.”

Той каза: “А пенсията?” “Каква ти пенсия? Аз не мисля вече за нея, аз мисля за небето! Мисля за рая!” И действително известно време той се е борил със себе и не е искал да ме предаде, но казаното трябваше да се изпълни.

Съпругата ми му каза: “Митко, с Иван става нещо.” А той: “Какво става, Райне?” Тя отговорила: “Иван вижда ангели, вижда Исус Христос, Който му казал, че е Алфата и Омегата.” По-късно разбрах, че в Откровение 22 глава, 13

стих пише: *“Аз съм Алфа и Омега - Първият и Последният, Началото и Краят”*.

Девет години съм учил комунизъм, но не можех и една дума да кажа по въпроса - не ми се отдаваше тази дисциплина. Вкъщи непрекъснато учех, но на партийните уроци нищо не знаех. Питаха ме дали се подготвям вкъщи. Отговарях: “Другари, чета, ама нищо не запомням. От едното ми ухо влиза, през другото излиза. Не знам защо е така, но нищо не разбирам от политика.”

Исус ми се явяваше всеки ден. Един ден той държеше Библията, отворена на Евангелието от Матей, като каза: “Дотук беше Старият завет. Той ще ти бъде за поучение. Оттук започва Новият завет. Той ще ти бъде за изпълнение.” По-късно разбрах, че това е много важно, защото през следващите години Бог ме срещна с различни хора, които смятаха, че са евангелски християни, но държаха само на Стария завет. Исус ми каза да си потърся Библия и да започна да я чета. Не знаех откъде да я намеря и кой ли ще ми я даде?

По това време милицията я смяташе за “вражеска книга”, и ако някой имаше Библия в дома си, можеше да отиде в затвора. Получих подбуждение да поканя един мой началник да живее у нас, въпреки че имахме само две стаи в къщата. Той беше голям началник - завеждаше четири служби.

Казах: “Другарю началник, дотук аз ти се покорявах, но сега искам ти да ми се покориш”. Той се засмя и ме попита за какво става дума. Настоявах да дойдат с жена си да живеят у нас. Той много ме “гонеше” по политическите дисциплини и исках да му се подмажа, за да ме остави на мира. Иначе щях да избягам, но в същото време чувствах, че съм много привързан към този човек.

Веднъж негов роднина, който беше вярващ, му дойде на гости. Казах му: “Батенка, дай ми една Библия да чета, защото Исус ми каза да я чета.” И той ми даде неговата Библия. Слава на Бога! Пак стоях на поста си, когато от небето се спусна силна светлина, а от нея слязоха двама ангели с небесна колесница. Дворът на партията се освети. Бях много щастлив и готов да захвърля автомата и да тръгна с тях на “другия свят”. Но те казаха, че Бог има да върши сериозна работа с партията и милицията и затова трябва да остана на земята.

А това беше време, в което се водеше ожесточена борба против Бога. Един ден ми се яви пак ангел с небесна колесница и ми каза: “Знаеш ли защо съм дошъл? За да събирам втасалите (готовите).” Аз не знаех какво може да означава това, но видях група вярващи, облечени в бели дрехи. Ангелът вземаше бяло платно от колесницата и ги завиваше един по един, слагаше ги в нея и като ги натовари, каза едно име, което за съжаление не записах.

По едно време реших сам да предизвикам уволнението си. Но пред мен застана Господ Исус Христос и ми каза: “Иване, твоето уволнение ще стане официално и за него ще научат всичките ти началници.” И добави: “Служи още. Не е дошъл часът за това. Аз ще те уведомя, когато му дойде времето.”

Пак по време на работа Исус застана пред мен и ми каза: “Жетвата е изобилна, а работниците - малко. Иване, вземам те за работник на нивата Ми.” По това разбрах, че моето уволнение ще бъде скоро. Един ден в милицията изнасяха лекция, че няма Бог, а нас, милиционерите, ни караха да пишем против Него. Реших, че няма да направя това, дори и да ми струва живота. Сложих си ръката върху тетрадката, все едно че пиша, а в същото време си рисувах самолет. На излизане трябваше да предадем тетрадките си. Реших, че е дошъл момента да захвърля автомата си, защото бях вече умрял за милицията и възкръснал за Исус Христос.

В този момент стана чудо. Политическият командир, който събираше тетрадките, не взе моята! Вероятно Бог ме беше направил невидим, защото Той искаше пред много хора да бъде прославено името му! Докато бях резерв в участъка, непрекъснато се молах. През това време дори не си спомням с кого съм се срещал и разговарял. На едно дежурство се бях поизлегнал и се молах. В същото време небесносиня завеса се разтвори и силна светлина огря работното ми място. Изтичах след светлината, влязох отново в райската градина и видях една зала. Не мога да я сравня с тези на земята, защото нашето строителство е от вар и тухли и ние нямаме такива зали. На вратата ѝ със златни букви пишеше: “Исус”. Влязох при него. Той седеше на величествен престол, целият в сияние. Радвах се. После влязох в първата стая. Там видях млади

хора на възраст около тридесет и няколко години, облечени в ослепително бели дрехи.

После минах през още три стаи, но много скоро се намерих пак в участъка и казах: “Господи, стига ми вече този живот. Три пъти ми показваш рая. Не искам да живея повече на тази земя. Много тежка ми се вижда службата. Преди, когато тя ме носеше, беше леко, но сега, когато аз я нося, много ми е тежко. Предпочитам жив да отида в гробищата, но не и да остана в милицията.”

Получих отвращение от работата си. Мислех си: Как ли съм служил девет години, а сега не искам и час повече да остана тук. Намразих оръжието си. Колко ли хора бяха убити с него, а аз все още го нося. Не можех да понасям повече и униформата си. Когато бях духовно сляп, с голямо желание започнах работа в милицията и бях “верен” служител на Сатана, защото сам пожелах да гоня диверсантите, но сега... Беше ми много мъчно, че Бог ме е върнал на земята. Тогава мислех, че всички християни имат видения, а то не било така. Докато съм бил в рая, дежурният ме е търсил, но не ме е намерил на мястото ми. Сигурно Бог му е затворил очите, за да не ме види и да не развали видението ми.

Един ден бях пак в двора на партията. Обикновено Исус ми се явяваше все през деня. Той ме предупреди, че началниците ми идват. Излязох и видях, че постът ми е в изправност. Шефът потвърди: “Иване, при теб винаги всичко е нормално.” Помислих си: “Какво ли ще се случи по-късно? Да повярваш в Бога и да се отървеш жив от милицията, беше невъзможно по човешки”.

Уволнен телеграфически

По това време Арменов решил да ме предаде. Дяволът не му давал мира, докато не го направил. Отишъл да ме наклевети, че вярвам в Бог. Но преди да ме повикат, Исус застана пред мен с телеграма в ръка и каза: “Днес ще те извикат при началника ти, а утре ще бъдеш уволнен телеграфически. Няма да се

боиш от хулите и подигравките заради моето име. Аз ще бъда с теб и никои няма да те повреди. Говори смело за мен.”

Помолих Бог да ми даде сила да издържа на изпитанията, които ми предстояха. И Господ ме изпълни със силата на Святия Дух. Станах безстрашен!

На другия ден колегата, който ме сменяше, ме попита: “Какво става с теб?” Отговорих му: “Утре ще разбереш.” Той продължи: “Търси те началникът.”

Казах му, че зная и затова отивам при него. Началникът ме попита: “Вярно ли е това, което казва Арменов, че си бил вярващ от шест месеца?” Казах му, че е вярно и че всеки ден виждам Исус Христос, а също и ангели от небето.

Началникът ме помоли да изляза за малко навън, но аз избягах. Отидох си вкъщи и започнах да пиша рапорт за уволнение. Написах, че не мога да се справям с работата си, поради което моля да бъда уволнен. На другия ден отидох в МВР-то и Арменов ми каза, че околийският началник ме е търсил. Срегнахме се. Той не искаше да ме уволни, защото бях отличник. Попита ме защо съм избягал предния ден. Казах му, че и днес ще си отида и няма да дойда повече на работа. “Аз съм вече християнин и вие не можете да ме задържите насила при вас”.

Повтарях им, че досега не съм видял Маркс, Енгелс или Ленин, но виждам Исус Христос, ангели, рая. Предадох му думите на Исус Христос: “Вие изнасяте доклади против мен, но поради това за вас е приготвено специално място в ада.” Началникът ме прати при следователя, за да напиша рапорта си за уволнение.

Молбата ми при околийския началник беше същата: “Моля да бъда уволнен, защото не мога да се справям с работата.” Влязох при него и му казах: “Другарю началник, ето ви рапорта за уволнение, защото от шест месеца съм християнин, виждам Исус Христос, ангели и не искам да служа повече в Народната милиция.”

Той започна да ме хвали. Обеща ми, че ще ме направят сержант и ще ме издигнат. Аз му казах, че не търся повишение, а вечен живот. Всички начал-

ници, които бяха там, си отидоха по стаите. Тогава следователят ме попита какво става с мен. Разказах му. Той се сви на стола си от страх да не чуят другите. В присъствието на Христос изглеждаше като дете от първи клас.

Попита ме: “Иване, ти какво си говорил на Арменов?” А аз: “Другарю началник, завърших шестмесечна школа при нозете на Исус в двора на партията.” Той се уплаши: “Олеле, Иване, какво ни чака?” “Другарю началник, аз знам какво ме чака, ама вие...? Аз ще бъркам бетон, но вие ако не се покаете, ще отидете в пъкъла. Защо водите борба срещу Бога? Не гоните крадците, а Бог. Той ли ви пречи?”

И искам да ви кажа още нещо: На земята има две класи - капиталистическа и комунистическа. И двете са враждуващи. Ако едната класа не съществува, може ли срещу нея да се води борба? Ако Бог не съществува, може ли срещу Него да се воюва? И кой води борба срещу нещо, което не съществува?”

Началникът се хвана за главата: “Иване, ти май си завършил философия. С нашите камъни по нашата глава.” Казах му, че съжалявам, че девет години при тях доста се “поизцапах”, но Исус Христос ми е простил греховете, защото съм се покаял и съм Му поискал прошка. Заплаши ме, че ще извикат най-големия атеист от София, за да ме разубеди да не вярвам в Бога. Казах му, че земен човек, роден от жена, не е в състояние да го направи, защото само този, когото виждам, на него вярвам.

Продължих: “Насила не можете да ме задържите при вас. От шест месеца проповядвам. Мой Учител е Царят на царете - Господ Исус Христос. Докато бях при вас, лицето ми беше бяло като мляко, но сърцето ми - черно като главня. А сега стана обратното - сърцето ми започва да побелява. Но не е важно какво става с тялото, защото то ще отиде в пръстта. И тук ми е добре, и там ще съм добре. Вие сте добре сега, но това ще бъде само за малко време. Господ Исус Христос ми каза, че е пригответил специално място за вас в ада, ако не се покаете. Сам разбирате, другарю началник, че не бих се осмелил да застана срещу милицията и комунистическата партия, ако не бях видял Исус Христос. Той и неговото свято войнство вършат всичко това. Аз съм само инструментът”.

След това пак отидох при моя началник, а той ме попита: “Написа ли това, което трябва?” Казах му, че не съм, но ще започна да пиша. Писах, че всеки ден виждам Господ Исус Христос и ангели, поради което не искам да служа в МВР и се подписах на рапорта. Въпреки това той ми заповяда да отида и да арестувам един вярващ. Не можех да изпълня заповедта му, защото този човек не беше направил нищо лошо. Казах му: “Ако след малко не ме уволните, ще си отида вкъщи и няма да дойда повече на работа.”

Не знам какво се случи, но Бог явно им даде страх. Бяхме на границата и можеха да ме ликвидират веднага като диверсант. Но Исус ми каза, че нищо няма да ми се случи. Така и до днес все още живея и разнасям Словото на Бога, а съм преминал седемдесетте.

Началникът ми каза, че за неизпълнение на заповедите ме чакат три години затвор. Разбрах това, но не можех да изпълнявам повече “гнили” заповеди - да арестувам християни, тъй като самият аз бях християнин. Казах им да арестуват престъпниците, а не вярващите. Тогава бяха разрешени само източно-православните църкви, но дори и пред тях стоеше милиционер, за да не влиза никой в тях...

От мен искаха да напиша рапорт и аз го направих. Написах, че искам да бъда уволнен, тъй като не съм подходящ за милицията. Искях този рапорт да мине по всички милиционерски управления в България, за да видят, че има Бог, който те никога не могат да победят. Уволниха ме, за да не “разложи” милицията.

В това време повярва и началникът ми, който беше на квартира у нас. Подгониха и него. А той отговаряше за съдебната медицина, беше старши лейтенант, партиен секретар и политически офицер. Когато му разказвах виденията, които имах, той отваряше Библията и намираше потвърждение за това в нея. Така и двамата се утвърждавахме във вярата.

По това време отидох в МВР-участъка. Там една жена изнасяше лекции по комунизъм. Тя ме изгледа презрително, а аз се скрих зад един лимон, и като

седнах на една пейка, се предадох на молитва. Бог ми даваше сила да издържа на изпитанията, които ми предстояха.

Като свърши кръжока по комунизъм, в участъка дойде един човек от Държавна сигурност. Началникът ме извика: “Иван да дойде напред.” Излязох на трибуната. Всички колеги ме гледаха втренчено. Арменов също ме поглеждаше от време на време “под око”.

Началникът започна: “Другари, знаете ли защо сме се събрали? За лошо нещо. Всяка година отчитаме работата на всеки от вас. Сега ще говорим за нашия другар Иван, който се е заблудил, и което е още по-лошо, не иска да му помогнем. Другари, кажете да не би да е заблудил и някого от вас? Тези вярващи са настъпили главата на змията, но змията ще ги изяде. Кажете как да го накажем?”

Всички мълчаха. Никой не искаше да ми даде присъда. Тогава аз казах: “Може да ме обесите на площада, на явора, но аз пак ще говоря за Бога.” Началникът се ядоса: “Той не заслужава да носи оръжие!”

Вдигнах ръце нагоре, толкова дълго чаках този момент. Оръжието отдавна ми тежеше. Разгневен, началникът продължи: “Другари, той не заслужава да носи пагони!” Посегнах с радост и към тях, но двама от “братчедите” ме хванаха за ръцете и ги извиха назад. Извиках: “Боже, благодаря Ти за свободата, която ми даваш.” Те попитаха: “За каква свобода говориш?” Казах им: “За Христовата свобода.”

Прибрах се вкъщи и споделих случилото се с домашните си. След три дни ме извикаха в Народната милиция. Отидох в участъка да издам автомата и пистолета си, които все още се водеха на мое име. Докато ги смазвах, започнах да си свиря една християнска песен. Един колега ме предупреди да спра да свиря. Арменов казал, че не мога да превръщам участъка в църква.

Заповядаха ми да спра да свиря и аз спрях. Пратиха ме при началника, за да ми предложи по-лека работа. Но в мен дойдоха следните думи: “Ако пред теб има един куп злато и дяволът ти каже: “То ще е твое, ако ми дадеш душата

си”, както каза и на Исус, какво ще избереш?” Аз отказах и тогава началникът ме изгони. Така стана уволнението ми.

Когато си подадох оставката, началникът ме уведоми, че ще пратят рапорта ми в Софийското МВР. Помолих го да го изпратят до всички МВР-та в България (Така ми каза Исус.) Брат от Русе попитал един милиционер дали е чул за негов колега от Петрич, който е повярвал. Той му отговорил, че Русенското МВР вече е разгледало този рапорт. Бог се погрижи всички служители в Народната милиция да чуят и да разберат, че Той съществува, за да повярват в него.

Божий служител

По онова време бе абсолютно невъзможно да говориш за Господ в милицията или в редовете на комунистическата партия. Всяка вечер в някой квартал изнасяха лекции против Бога. Но милицията и партията свършиха голяма работа в делото Божие. Изнасяха доклади срещу Бога, а най-отдолу пишеха:

“Повярваха най-добрите ни служители - милиционер и офицер.” Отначало мълвата се носеше из Петрич, но скоро тръгна из страната и стигна до журналистите от вестник “Поглед”. Две жени от Северна България говорели за статията във вестника. Там била и една друга жена от Петрич, която ме познавала. Тя доразказала това, което не пишело вътре.

На едно от тези четения в ЦК на БКП присъствала една партийка, която каза: “Да не би да се окаже, че те са прави, а ние сме се заблудили.” Тази жена по-късно имала сериозни проблеми заради това, че ме е защитила. Наскоро Бог ни запозна и тя ми разказа този случай. Така разбрах, че Той е говорил чрез мен и на комунистите “по върховете”. Някои от тях решили да отидат при Ванга, която и без това беше техен сътрудник. Попитали я дали не съм “превъртял”. Но още от вратата тя ги извикала и им казала, че знае за какво идват - за милиционера Иван Бабулев, за да разберат дали не е побъркан. Ванга им

отговорила, че съм съвсем нормален, но Бог ми се е открил в милицията, защото точно там воюват срещу Него.

След тази среща я видях близо до нашата къща. Поканих я: “Лельо Ванге, ела ми на гости”, а тя: “Не мога, Иване, “моите” не ме пускат.” Имаше предвид духовете, които я бяха обладали. С брат Апостолов се молихме Бог да подготви всичко, за да можем да отидем у тях и да ѝ говорим за покаяние и спасение.

На определеното време отидохме. Тя ме попита: “Иване, като ти се явява Христос, чувстваш ли се зле?” Отговорих ѝ, откакто Той ми се явява, аз съм най-щастливият човек на света! Имам такава неземна радост, която не може да се опише - радостта на спасението! И аз на свой ред я попитах: като ѝ се явяват “нейните същества”, тя какво преживява.

Ванга ми обясни, че вижда лъвове, тигри и други свирепи същества, които нападат човека, а самата тя е “натоварена”. Но и това, което ѝ говорят тези дяволски духове, не е истина. Понякога тя казва на хората за някого, който е умрял, че му било студено и затова да му изпратят дрехи. А всъщност тези, които са в пъкъла, са на много горещо място... Те са в огъня! Там има вечна горещина, която ние дори не можем да си представим. А тези, които са в рая, нямат нужда от нищо, защото Бог специално се грижи за тях. Питал съм я защо не повярва в Бога, след като знае, че силата ѝ е от Сатана и един ден ще погине. А тя ми каза, че я било страх от Светия синод на източноправославната църква!?

Една новоповярвала жена от Сандански отишла при Ванга, но самата тя ѝ казала, че не е редно да ходи при нея, защото по този начин наскърбява Бога. Ванга знаеше истината за себе си, дори беше ходила няколко пъти в евангелската църква в Петрич, но си замина непокаяна. Нечистите сили, с които беше изпълнена, я напусkali само когато влизала в църквата, но щом излизала, отново я нападали. Много хора я смятаха за светица, но тя гори сега в пъкъла.

Из целия град Петрич започнаха да говорят, че на един милиционер му се явил Господ Исус. Правеха много събрания, на които разказваха, че съм добър

човек, но съм се побъркал. Но народът живо се интересуваше, и кой където ме срещнеше, ме питаше дали това е вярно. Аз им разказвах всичко.

Един ден като се молех, видях една змия, която пълзеше и съскаше. Исус застана между нея и мен, посочи я с пръстта си и ѝ заповяда да спре да съска. Змията се събра на кравай и заспа спокойно. Не след дълго властта подгони всички църковни общества. Събираха материали, за да ме подведат под отговорност, а аз се молех. Сатана бе разярен. Бях видял змията да се насочва към мен, но след като Исус я смъмри, тя заспа и гонението в нашия град спря.

Един човек отишъл при майка ми, за да я сплаши и тя се беше разболяла. Казал ѝ, че ще ме убият, защото съм “заразил” с приказките си целия град. Десет километра вървяла пеша милата, за да дойде у нас и да ме предупреди. Думите ѝ бяха: “Синко, аз те упътих да вървиш по Божия път, но моля те, недей вече да говориш.”

Отговорих ѝ: “Майко, ти ме изпроси от Бога чрез твоя плач. Сега не ми казвай да мълча, защото това е поръчение на Царя на царете.” А тя: “Тогавя се отказвам от теб.” Отговорих сериозно: “Без майка и баща мога, без братя и сестри също. Ако жена ми иска да си отиде при родителите си, няма да я спирам, но от Христос не се отказвам. Той живее в моето сърце.”

Това се случи през 1960 г. Трябваше да празнуваме Нова година в църквата, но не можахме да отидем. Майка ми каза, че и в предсмъртния си час не ме иска. Шест месеца се молех за нея. Веднъж тя минавала през двора на къщата ни на село и видяла грамаден огън, който горял, бучейки, без да има дърва или нещо друго, което да го подклажда. Бог ѝ дал умиление. Майка ми разбрала, че не може да живее без мен и каза на баща ми да ме повика.

По същото това време Бог ми даде видение да отида на село и да ѝ говоря за покаяние. Тъкмо щях да тръгна за село, когато разбрах, че ключът ми е паднал от джоба на панталона ми и не можех да заключа дома си. Реших, че ще отложя пътуването за утрешния ден, но щом излязох навън на двора, паднах по очи, а нямаше нищо, в което да се спъна. Заболя ме цялото тяло - и външно, и вътрешно. Разбрах, че трябва да тръгна, дори и без да заключа.

Щом влязох вкъщи, видях ключа на масата. Съпругата ми го намерила, когато паднал от панталона ми.

Вече се беше стъмнило и последният автобус трябваше отдавна да е заминал, но по чудо се оказа, че е закъснял. Бог го беше задържал, за да мога да отида и да говоря на майка ми. По пътя започнах да плача.

Пристигнах и видях родителите ми със сълзи на очи да ме посрещат. Майка ми се учуди, че идвам. Казах ѝ, че Бог ме праща. Но Той ѝ беше дал вече видение. Група Божии войни напълнили двора ни. Бог ѝ дал сила и тя започнала да проповядва.

Исус ми каза да споделям с “невестата” всичко, което виждам. Мислех си, че това е съпругата ми. Но когато ѝ казах това, тя ми обясни, че става въпрос за църквата. Споделях също и с моя началник Апостолов, който вече беше повярвал. Като му казах за видението със змията и той потвърди, че гонението ще спре.

След няколко дни Апостолов го повикали в партията. Казали му, че мислили и двамата да ни дадат под съд, но за да не се изложат пред народа, решили да ни простят. Те в действителност не бяха ни простили, но Исус е казал, че никой няма да ни стори зло. Той обеща, че ще бъде винаги с нас.

Веднъж срещнах на улицата двама офицери, единият от които политически, а другият - партиен инструктор. Святият Дух ме предупреди да внимавам. Покъсно разбрах, че си говорят за мен. Попитаха ме как е станало така, че аз, един от “отличниците”, съм се обърнал към Бога. Та нали щом влезеше някой в двора на партията, отдавах чест на всеки, дори и на обикновените граждани...

Имах повод да ги заговоря за Исус Христос. Попитаха ме кога за последен път съм Го видял. “Преди два дни” - беше моят отговор. Пожелаха да им известя какво ми е говорил. “Да се покаете, другарю подполковник. Иначе ще отидете в пъкъла!” Началникът подскочи като ужилен. Но аз му казах истината, за да не се изиска от мен кръвта му, както пише в Езекиил 3 глава, 18 стих: *“Кога-то кажа на беззаконника: непременно ще умреш; а ти не го предупредиш, и*

не говориш, за да предпазиш беззаконника от беззаконния му път, та да спасиш живота му, оня беззаконник ще умре в беззаконието си; но от твоята ръка ще изискам кръвта му.”

Когато бях вкъщи, един ангел ми се яви и в миг на око изчезна. Намерих се в един много красив град на небето. Улиците му бяха от злато, а къщите - от бисери и скъпоценни камъни. Ангелът ми каза: “Иване, виждаш ли този дом? Един ден като дойдеш при Господ Исус, това ще бъде твоята къща за вечността.” Казах му, че не я заслужавам. Но той отговори, че с дела никой от християните не може да заслужи Божията благодат. Затова получаваме всичко като дар от Бога, за да не се похвали никой.

След този случай плаках цяла седмица. Исках да умра. Накрая Исус ми се яви във видение и ми каза: “Иване, имам специална работа с теб. Всички християни са ценни за Божието дело, но с теб имам по-особено служение. Хората питат: Има ли някой, който го е видял? Ти, Иване, ме виждаш. Затова няма да умреш, а ще разказваш за мен.” Не исках повече да се съпротивлявам, защото Господ каза: “Ако не ме последваш, ще те парализирам.”

Известно време работех в строителството и дървообработването, но от петричкото МВР издали заповед никой да не ме назначава на работа. Отидох в “Напоителни системи” да си търся работа. Обясних, че съм вярващ и ако не се страхуват, да ме вземат на работа. Началникът им каза, че ще вземе не само мен, но и пастора и цялата църква, за да помага и той в Божието дело.

С шефа ми ни разпределиха на работа на главното шосе за София – трябваше да чистим канали, дълги почти три километра. Бях с милиционерските си дрехи, защото няха други. Но не престанах да говоря за Бога. Дойдоха двама души от МВР. Почнаха да ме хулят и да се заканват, че ще ме ликвидират. В същия момент видях трикилометрово войнство от ангели от двете страни на пътя - високи по два метра и половина всеки. Бях се молил много за този капитан и накрая Бог ми обеща, че и тоя “камък ще бъде избелен”.

По това време пред къщата ни бяха поставили пост, като лъжеха хората, че двамата с брат Апостолов сме заразно болни. Но аз говорех навсякъде за Господа.

Един ден решили да ме извикат отново в МВР-то, но Исус ме предупреди за това. Каза ми да не се боя, защото Той е с мен и ще говори чрез мен. В милицията както преди, така и сега, не търсят престъпниците, а тези, които са вярващи. Времето е различно, но духът е същият. Дойде един капитан, разярен като тигър. Искаше да се разправи с мен. Разказах му за един цар от Библията - Навуходоносор, който не е отдал слава на Бога и по-късно е полудял. И накрая започнал да пасе трева на полето. Предупредих го да внимава Бог да не му вземе акъла, докато събира сведения за мен. Колегите му се превиваха от смях. Питам го защо писаха против мен във вестника. Той каза, че го отчитали за грешка. Е, може да е грешка, но вестникът обиколи цяла България. А капитанът не след дълго го хванаха в кражба.

Веднъж Исус ме предупреди, че скоро ще ме извикат в софийското МВР. И действително, след два дни получих препоръчано писмо да се явя там. Тогава видях свидетелството ми, което бях писал преди време, цялото измачкано и накъсано. Беше минавало от ръка на ръка, четено от много офицери. Господ работеше сред тях. И пак ме питаха защо и как съм повярвал. Казах им, че Господ ми се яви, видях рая и не искам да живея тук с хората от пъкъла.

Качиха ме на милиционерска кола и дойдоха да направят обиск у нас. Намериха материал, писан от свещеник, който се покая. И започнаха: "Свещениците са наши хора. Как смееш да им говориш. Защо този свещеник благодари на Бога, дето си му отворил очите? Какво иска да каже?"

Един друг поп свидетелства, че са го пребили, за да стане доносник на властта, но той пак не се е съгласил. Казаха ми, че ще ме вкарат в затвора. Жена ми спокойно ми приготви багажа, пожела ми Бог да е с мен и аз тръгнах с униформените.

Преди време заспивах още щом прочетях няколко реда от Библията. Не можах и да се моля. Помолих Бог да ми помогне да възстановя духовното си със-

тояние. Скоро се разболях от тромбофлебит и ме приеха в болница за шест месеца. През това време Бог ми даде фронт за работа. Заредих "Пирогов" с Библии. Отивах при една от сестрите, казвах ѝ какво пише там и я питах дали иска да ѝ дам моята Библия. Предлагах същото и на следващата сестра. Интересът към Божието Слово беше толкова голям, че се наложи съпругата ми шест пъти да ми носи нова Библия, за да имам и аз да чета.

Веднъж в болницата приеха един военен - партизанин. Бях предупреден да не говоря за Бога, но щом ме питат - не мога да мълча. В милицията ми казаха, че това е разрешено. Заговорих го и му предложих да се грижа за него, защото той беше много зле. Не можеше да повярва на ушите си, а и не беше удобно жена му да остане като придружител - бяхме четирима мъже в стаята.

Предложих да му изхвърлям урината и да му помагам за други неща, от които се нуждае. Той беше много учуден и ме попита защо го правя. "Имам причина" - беше моят отговор. През това време един от болните му обяснил какъв съм. Сам Исус стана слуга на учениците си и им изми краката, затова исках и аз да постъпвам като него. Този военен беше жълт като мъртвец, но като разбрал, че Исус Христос ми се явявал, прояви любопитство и се съживи. Не скри, че е атеист. Трябваше да го предупредя, че ако не повярва в Исус, го чака пъкло.

След известно време всички в стаята се развеселиха. Лекарите се чудеха защо. Обясних им, че подготвям хората да вземат билети за небето, да се покаят. Те смятаха, че щом пациентите им се чувстват добре, лекарствата им действат. Не можех да ги убедя, че не лекарствата бяха подействали, а Божиата изцелителна сила. Партизанинът също се оправи. Лекарите казали на доцента, че само на мен не могат да ми помогнат, но тъй като аз им помагам, ще ме зачислят в техния персонал.

Веднъж при мен дойде един голям безбожник, който реши, че ще ме следи къде ходя и с кого говоря, а после ще съобщи в милицията, за да ме вкарат в затвора. Искаше да ми пречи по всякакъв начин, за да не говоря на хората за

Бога. Той накара всеки да си донесе транзистор в стаята, но лекарката не разреши.

Една вечер трима атеисти ми се заканиха, че ако продължавам да им говоря, ще ме изхвърлят от прозорците на болницата. Отговорих им, че дори и да го направят, аз ще отида в рая, а те в пъкъла, ако не се покаят.

До мен на леглото сложиха подполковник. Той искаше да знае какъв човек има до себе си. Не говорех нищо, а само се молех - Бог да подготви почвата да му говоря. Лекарката ме извика уж да ми даде лекарствата, а всъщност искаше да ме предупреди, че той е подполковник и може да ми стори зло. Но от Бога по-голям няма!

Помолих да ме изпишат от болницата, защото трябваше да ходя пак в "планината". Питаха ме къде точно, на коя планина. Не казвах. Бог ме беше школувал в мъдрост.

Има неща, които християните понякога казват от неблагоприятие. Трябва да сме мъдри. Отчет се дава само на един, на Господ, а не на милицията.

Като бях на обиколка в Кърджали, уволниха един учител за вярата. Това се случи през 1995 г. И в днешно време уволняват хората за вярата! Човекът проповядвал за Бога! А нали има свобода! Поиздигнали се малко във властта и новите властници посягат на делото Божие. Не Бог ви пречи, бе хора, не разбрахте ли това! Ако всички хора вярваха в него, сега нямаше да сме на това положение.

Пророк Неемия казва: *"И аз и бащиният ми дом сме съгрешили"*. Божият народ беше съгрешил и ги постигна зло. Затова е тази икономическа криза в нашата страна.

Но и ние, християните, също не сме си на мястото. Ще ви кажа нещо: Един брат ме пита накъде съм тръгнал. "Брат ми, някъде из България. Няма да ми се сърдиш, но по-добре е да не ти кажа. Като дойдат да те питат къде отиде Иван Бабулев, ти ставаш "втори Юда". Пък ако не ти кажа, няма да знаеш".

Обикалях страната от църква на църква, от град на град. Много ме гонеха по това време. А семейството, в което бях отседнал, не познаваше думата “гонение”. Имаше нещо нередно в това. Исус каза: “Ако Мен гонеха, и вас ще гонят.” По-късно разбрах, че не ги гонят, защото са членове на партията. С една дума техни хора. Казах им, че така не могат да отидат при Бога. Бог го казва: Не можеш да служиш на двама господари - или ще служиш на единия, или на другия; или на Бога или на дявола.

Бог ми отвори духовните очи и уши, за да разбирам и виждам тези неща. Исус пак ми се яви и каза: “Иване, иди да говориш на хората за покаяние и новородение, защото много, много, много, много скоро идвам.” В Библията Той казва винаги по два пъти: “Истина, истина ви казвам.” А сега повтори няколко пъти думата “много”. Бог иска да бъдем свидетели за него. Работата ни е много сериозна и ние сме отговорни не пред човеците, а пред него.

Много хора смятат, че когато те заемат високо обществено положение, това е всичко. Но пред Бога всички сме равни - и учени, и неучи. Бог не гледа на лице, той гледа на сърцето. Какъвто и да си, ти се нуждаеш от Исус.

Преди години баджанакът ме покани на кръщение. Казах му, че е по-добре него да накърня, отколкото да обидя Исус. Бях убеден, че мястото ми не е там, а в църквата. Кумът му беше генерал. Балдъзата идваше известно време с нас на църква и пееше от нашите евангелски песни. Генералът я чул, харесал песните и поиска касета. Тя му дала касетата с моето свидетелство и му каза, че ако от негово име ме поканят, ще се съглася и ще отида. Тогава Господ няма да ми го счита за грях. Отидохме в селото на съпругата ми. Разполагахме с половин час и аз му разказах каквото трябва. В момента генералът учеше във военна академия в СССР, но каза, че иска да продължим разговора като се върне. Обясних му, че веднага трябва да поиска прошка от Бога, защото никой не знае дали ще е жив в следващия момент.

Минаха двадесет години оттогава. Момчето, на което бяхме на кръщение, порасна и дойде време да му правим клетва. Поради някакви причини балдъзата поиска тържеството да бъде у нас. Събраха се около тридесет души. Дойде и

генералът. Довършихме си обещания разговор. Дадох му да чете Словото, защото човек е нищо, ако е без Господа. Дори и да си генерал, ако не се покаеш пред Бога - нищо не струваш. При Него ти можеш да отидеш само с покаяние и новорождение.

Дори и когато в днешно време Бог върши изцеления, целта Му е да се обърнем към Него и да Му служим. Едно съм разбрал, когато Бог те изцели, не го забравяй! Спомням си един случай. Синът на наша съседка се разболя от язва. В църквата се молихме и благословихме негова дреха. Казах на близките на момчето да я облече с вяра, че молитвите ще помогнат. И наистина, момчето спряло да повръща. Лекарите му направили рентгенова снимка и установили, че язвата била вече калцирана, но след изцелението този дом не повярва и покъсно бащата на момчето се удавил. Майката дойде да ме пита толкова ли е грешна, че се случват всички тези неща с тях. Казах ѝ, че Бог не е за подигравка. Той изцели сина им, а те искат да Го излъжат.

След като Бог ми показа шест пъти рая, помолих го да ми покаже и пъкъла, за да знам какво да говоря на хората. Исус ми каза, че там е много страшно. Но аз настоявах да го видя. И както четях Божието слово и се молех, се намерих в пъкъла. Видях баба си, която ме е отгледала, потопена до кръста в едно блато. Тя беше ревностна православна вярваща, но не беше се покаяла. Опитваше се да излезе от тресавището, но не можеше. Баба ми Мария, на дядо ми сестра му и нея Бог ми я показа в клокочещ врящ котел. Ужасно. Имаше една голяма местност, пълна с хора. Наказанията им бяха страшни, а ехото от стенанията им - огромно. Искаме или не да признаем, това е реалността - физическото ни тяло умира, но духовното - не, защото едното е тленно, а другото - духовно.

Веднъж, както четях Библията, се оказах на един много тесен мост. За да мина, трябваше да се извърна. Тогава видях, че отдолу няма вода, а огън. Хората ту излизаха на повърхността на огъня, ту пропадаха. Както червеите се ровят из мръсотията, така бяха и тия хора. Разбрах, че не са дошли навреме до покаяние.

Кръстосвал съм из България много. Исус ме предупреди, че България е пред мен - да я обходя и да говоря навсякъде. Първо ходех с моя началник, но той стана пастор. После с един младеж, но и той премина на духовна работа. Останах сам. Молих се Бог да ми прати помощник. Един брат от Стара Загора чул свидетелството ми и пропътувал 500-600 километра, за да отиде в Коларово, Благоевградско и да поиска от брат ми адреса ни в София. Повярва цялото му семейство. Заедно с този офицер - старши лейтенант и топографист, пътувахме дълго време заедно. Той умееше много бързо да събере хора за богослужение. И така ходехме от място на място.

Бяхме на служба, когато една жена каза, че се срещам с хората, за да ги лъжа. Имах ли интерес да се лишавам от почивка на тази възраст? Но Господ Исус ѝ дал видение и ѝ показал как ме вдига в небесата. Жената дойде при мен и ми поиска прошка. Казах ѝ, че не към мен е съгрешила, а към Бога, защото не е вярвала на думите ми.

Докато бяхме на духовна работа, Бог ми обясни, че ще грабне първо църквата, за да се радваме на Неговите свети обиталища. През това време той ще излива гнева Си върху невярващите, които са на земята. Сатана ще има престол в Израел, ще върши лъжливи чудеса и ще се опитва да отклони хората от истината и ще иска те да му се покорят. Евреите не приеха Исус, но ще приемат лъжепророка ѝ ще му позволят да оскверни храма чрез "мерзостта, която докарва запустение", както пише пророк Данаил в Библията. Те ще разберат заблудата си, а нечестивецът ще подбуди двеста милионна армия да отиде в Израел и да воюва срещу евреите. Но тази малка част, която ще остане там, ще извика към Господа и Той ще слезе на земята със Своите ангели, за да воюва срещу народите, дръзнали да въстанат срещу Бога. И които дойдат да воюват срещу Ерусалим, назад няма да се върнат. Всички ще умрат.

Заклучение

Бог показа ангелът, който ме пази. Такива ангели има за всеки вярващ. Когато са ме гонили, Бог ми е показвал “моята защита”. Ние, Неговите деца, сме на особено почетно място. Бог изпраща отделни ангели за нас, но той има и войска. Ангелите от войската бяха без крила, но с позлатени дрехи. Те пееха някакъв Божествен химн, а когато минаваха покрай мен, ме поглеждаха. Затова не ме е страх да говоря на хората за Господ Исус Христос. И вместо аз да се боя от тях, те бягат от мен.

Нали в Библията пише: *“Господ е откъм мен; няма да се убоя; Що може да ми стори човек?”* Не ме е страх. Но той ни е дал и мъдрост. Ходя навсякъде. От Господ няма по-силен! Бог е толкова велик! Ние като че ли нямаме представа колко силен е този, който сътвори цялата Вселена! Поради непознаването на Бога човек може да има страх. Всъщност дяволът е този, който дава страх. В Господа може да имаме само Неговия мир!

Ако Исус не беше с мен и не ми даваше откровения, не знам какъв щеше да бъде животът ми. Но Господ Исус предварително ме предупреждава за всичко, което ще ми се случи, за да знам и да се предпазвам.

Ние, Неговите деца, сме на особено почетно място още тук, на земята. Но много е важно не само да се наричаме християни, но с цялото си сърце да се предадем на Христос.

Послеслов

Мнозина питат: „Кой Го е видял? Кой се е върнал от там?”

Няма човек, който да не търси истината за смисъла на живота. Тя може да бъде видяна чрез очите на един бивш милиционер на страниците на тази книга. Възпитан в духа на марксизма-ленинизма, Иван Великов Бабулев има отговор от 1960 г. В редовете на Народната милиция Бабулев се среща с възкръсналия Христос, почитан до ден днешен в целия свят като Божий Син, Господ и Месия (Спасител на света).

Сам по себе си случаят е уникален, дори само поради факта, че Бог се явява на един служител на Партията! Най-феноменална обаче си остава причината, поради която Бог го прави: любовта му към погиващите атеисти. През последното десетилетие Националната българска телевизия е заснела филм за живота на Иван Бабулев със заглавие: „МИЛИЦИОНЕР - МИСИОНЕР”.

Bulgarian edition

2000, Mission Philadelphia